

A király kutyája

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Annak volt egy nagyon-nagyon szép leánya, s volt neki egy kutyája, amit rettentően szeretett. Nem adta volna oda senkinek a világ semennyi kincséért, az egész országért. Akárhova ment sétálni, a kutyát vitte magával. A leányát eljegyezte a szomszéd ország királyfia, s az a királyfi, ahogy járogatott a királykisasszonyhoz, hát erőt megtetszett neki a kutya. Kérte a királykisasszonytól, könyörgött, mert a királytól nem merte kérni. Addig könyörgött, addig istenkedett, hogy a királykisasszony, mikor az apja nem volt otthon, odaadta a kutyát a vőlegényének. Elvitte a királyfi a kutyát, de elfelejtette megkérdezni, hogy minek hívják. Hiába szólott neki így, hiába szólott neki úgy, a kutya csak szomorkodott. Gondolt egyet a királyfi, s azt mondja az inasának: - Most elmész oda a királykisasszonyhoz, s megkérdezed, hogy mi a kutyának a neve. De úgy kérdezd meg, hogy azt senki ne hallja, csak egyedül a királykisasszony! El is ment a királyfinak az inasa, de mikor a nagy terembe belépett, éppen az asztalnál ültek a király, a felesége s a leánya. Hej, de nagy bajban volt az inas, hogy tudja ő megkérdezni, hogy minek hívják a kutyát? Állt egy darabig, állt. Egyszer azt mondja a királykisasszonynak: - Azért küldött engem ide az, hogy mondd meg neki azt, hogy minek hívják azt. A királykisasszony átlátott a szitán, s azt mondja: - Mondd meg neki azt, annak hívják azt, ahogy te állsz ott, úgy ülök én itt. Hát elment az inas, s megmondta a királyfinak. Gondolkozott a királyfi, törte a fejét, mi lehet az, s nagy későre rájött. Biztosan az inas, mikor odament, erőt meg volt ijedve, s nem merte megkérdezni a királykisasszonytól az apja jelenlétében, minek hívják a kutyát, s azért mondta a királykisasszony, hogy annak hívják azt, ahogy te állsz ott, úgy ülök én itt. Azt mondja a kutyának: - Ide gyere, Félsz! S hát disznó adta teremtette, a kutya felugrott, s a királyfinak nyalta az arcát, s ugrált örömeiben. Azt se tudta, mit csináljon. Mert a kutyának a neve Félsz volt. Hej, de mikor elment az inas, nagy méregbe keveredett a király, s azt mondja a leányának: - Mit beszélgettél te az inassal? - Hát, édesapám, ezt én meg nem mondhatom. - Hát, ha nem mondod meg, akkor eltakarodj az országomból, hogy ne is lássalak! Nagy sírás s keserves könnyhullatások között a királykisasszony összeszedte magát, s elment. Elment a szomszéd ország királyfiához, aki a vőlegénye volt. Na, oda jó helyre ment, a királyfi egy csöppet se haragudott. Hanem egyből nagy lakodalmat csaptak, megesküdtek. Telt-múlt az idő. A királykisasszonynak született egy erőt-erőt szép gyermeke. Gondolta magában az öreg király, jó lesz, ha kibékülök a leánnyal, s meglátogatom. Beültek a feleségével egy szélhintóba, s elmentek, hogy meglátogassák a leányukat, s mikor a leányát meglátogatta, akkor látta meg, hogy ott van a legkedvesebb kutyája. Azt mondja a királykisasszony: - Na, édesapám, most már úgyis mindegy, megmondom, hogy mit mondtam az inasnak. S a király akkor tudta meg, hova került az ő legkedvesebb kutyája, s mit beszélgetett a leánya. Kérte a bocsánatot, hogy ne haragudjon a leánya. "Szánta-bánta, de immár mindegy volt, mert úgyis megbékéltek, s még ma is élnek, ha meg nem haltak. Aki nem hiszi, járjon utána!